

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin District Court – Irlandia) – postępowanie karne przeciwko Owenowi Pardue’owi

(Sprawa C-321/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Preambuła oraz art. 6, 20, 41, 47 i 48 — Uprawnienia krajowego organu ścigania — Brak zastosowania prawa Unii — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2017/C 063/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Dublin District Court

Strona w głównym postępowaniu karnym

Owen Pardue

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest w oczywisty sposób niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania, z którymi zwrócił się Dublin District Court (sąd okręgowy w Dublinie, Irlandia) postanowieniem z dnia 27 maja 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.6.2016

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 16 listopada 2016 r. – Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH/ Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-577/16)

(2017/C 063/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 dyrektywy 2003/87/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie w związku z załącznikiem I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wytwarzanie polimerów a w szczególności polimeru poliwęglanu w instalacjach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 ton dziennie objęte jest wymienioną tam działalnością polegającą na produkcji chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy?

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy prowadzący taką instalację ma prawo do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji wynikające z bezpośredniego zastosowania przepisów dyrektywy 2003/87/WE i decyzji Komisji 2011/278/UE⁽²⁾, jeżeli przydział bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie prawa krajowego nie jest możliwy z tego tylko powodu, że dane państwo członkowskie nie ujęło instalacji do wytwarzania polimerów w zakresie zastosowania krajowej ustawy transponującej dyrektywę 2003/87/WE i instalacje te wyłącznie z tego powodu nie biorą udziału w handlu uprawnieniami do emisji?

- (¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).
- (²) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 23 listopada 2016 r. – Enzo Buccioni/Banca d'Italia**

(Sprawa C-594/16)

(2017/C 063/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Enzo Buccioni

Druga strona postępowania: Banca d'Italia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada przejrzystości, jasno wyrażona w art. 15 wersji skonsolidowanej Traktatu o Unii Europejskiej, mając na uwadze jej wiążący cel ogólny, interpretowana w ten sposób, że zasada ta może być regulowana źródłami prawnymi lub równoważnymi, o których mowa w ust. 3 tego przepisu, których treść mogłaby być wyrazem nadmiernie rozszerzonych uprawnień dyskrecjonalnych niemających podstawy w wyższej rangi źródle prawa europejskiego dotyczącym konieczności ustalenia minimalnych zasad niepodlegających odstępstwu, nie pozostaje w konflikcie z podobnym rozumieniem o ograniczającym charakterze w zakresie europejskich przepisów regulujących funkcje nadzorczych nad instytucjami kredytowymi, prowadzącym aż do pozbawienia znaczenia tej zasady przejrzystości także w sytuacji, gdy interes w dostępie jest oparty na istotnych interesach osoby wnoszącej o udzielenie dostępu, które są w sposób oczywisty wyraźnie tożsame z interesami objętymi korzystnymi odstępstwami od ograniczeń dopuszczonych w tym sektorze?
- 2) Czy w konsekwencji tego art. 22 ust. 2 jak i art. 27 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ z dnia 1 października 2013 r., który przyznaje Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w zakresie polityki w przedmiocie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, nie należy interpretować jako nienadzwyczajnych wypadków, w których ma zastosowanie odstępstwo od braku dostępności dokumentów, ale raczej jako przepisy, które należy interpretować w obliczu szerszych celów art. 15 wersji skonsolidowanej Traktatu o Unii Europejskiej, związanych jako takie z ogólną zasadą prawa Unii, zgodnie z którą dostęp nie podlega ograniczeniom zgodnie z racjonalnym i proporcjonalnym wyważeniem potrzeb sektora kredytowego z podstawowymi interesami oszczędzającego, którego objęła sytuacja burden sharing, w zależności od mających znaczenie okoliczności uzyskanych od organu nadzoru, który odznacza się charakterem organizacyjnym i kompetencjami sektora analogicznymi do tych, jakie posiada Europejski Bank Centralny?